

Historie židovské kopané v Československu

„Všechny světové včetně čínštiny a japonštiny...“ Také Egon nedomluvil. Referent vstal. „To je výborné. Tak mi vyplňte kádrový dotazník.“ A ke mně: „Lituji, ale v tomto případě dáme přednost dr. Šternovi, pro Vás tedy nemám nic.“

„To je ale škoda,“ prohlásil Egon, „nemohli bychom to dělat společně?“

„Moc lituji, ale mám ve studijním oddělení jen jedno místo volné.“

„A nic jiného volného nemáte?“ táži se. Referent uvažoval. „To tak kdybyste rozuměl ekonomii“

„Studoval jsem ji a jsem absolventem národohospodářského semináře profesora Grubera.“

No jo, ale nemáte praxi v průmyslu.“

„Tu mám také. A byl jsem také odborným přednostou ministerstva průmyslu.“

Referent si překvapením sedl podruhé. A tak jsme oba zůstali na generálním ředitelství sklářském. První čas jsme se zaučovali. Studovali jsme sklářství a četli odborný světový tisk. Později pro nás vytvořili zvláštní oddělení, oddělení perspektivního plánu sklářského průmyslu. Časem jsme se stali experty pro zahraniční sklářskou výrobu a chodil se k nám radit i generální ředitel ing. Dr. Lewinter, kterého později v rámci procesu proti generálním ředitelům odsoudili. Zemřel ve vězení. V létě 1951 v akci „72 500 do výroby“ (správně je „77 000 do výroby“ – pozn. autora) byl i Egon do této akce zařazen. Ale opět zasáhl pracovní referát. Srdnatá referentka výpověď neschválila. Netrvalo to však dlouho. Na podzim 1951 bylo v rámci reorganizace generální ředitelství sklářského průmyslu zrušeno. Někteří přešli na hlavní správu skla, jiní odešli. Naše cesty se rozešly. Egon nedbal na své stáří a odešel ke stavební četě státních drah. Dlouho to nevydržel, asi půl roku, pak těžce onemocněl. Když se pozdravil, zůstal ve službách státních drah jako hlídač. A nosil modrou uniformu. Po dlouhé době byl dr. Štern volán na předsednictvo vlády a bylo mu nabízeno vhodné místo odpovídající jeho jazykovým znalostem. Ale dr. Štern odmítl. Usoudil, že na odpovědné místo nemá již dosti sil. Zůstal věren státním drahám. To byl totiž jeho další koníček. Znal v republice a někde i mimo území republiky veškeré tratě a železniční stanice, kilometráže a často i podrobnosti jízdního řádu. Říkal, že již jako kluk si přál být strojevodoucím. A tak, pokud nebyl soukromě zaměstnán překlady, jezdil ve svém volném čase na režijní lístek po své milované železnici. Teprve v poslední době se dr. Štern vrátil k právům jako právní referent Rady židovských náboženských obcí. Byl to vzácný člověk a ryzí charakter, kterému deformacemi padesátých let bylo těžce ublíženo. Byl dokonce úplně bezdůvodně zařazen do pracovního tábora jáchymovského. A je znám jeho výrok před komisí, která o jeho zařazení do trestného pracovního tábora rozhodovala: „Byl jsem zavřen za všech režimů, které v naší zemi byly. Ale přežil jsem všechny.“ Dr. Egon Štern skutečně přežil i režim osobní moci, režim deformací. Bohužel, nedočkal se již své rehabilitace...

Tato upřímná slova, s velkým nadhledem charakterizující přítele Šterna předznamenávají tato suchá fakta a curriculum vitae:

Egon Štern se narodil v rodině advokáta Viléma Sterna a Jany Sternové, roz. Guttmanové. Po absolvování obecné školy při českém učitelském ústavu v Praze II a Jiráskově klasickém gymnáziu v Žitné ulici nastoupil studia na právnické fakultě české univerzity. To už byla v plném proudu první světová válka. Jako vysokoškolák byl po odvodu odvelen do školy pro důstojníky ve Vídni. Tento čas využil a 3. až 6. semestr právnické fakulty absolvoval už jako voják na universitě v hlavním městě monarchie. V rakousko-uherské armádě dosáhl hodnost poručíka dělostřelectva. Několik fotografií z rodinného alba:

manželka Růžena

Egon Stern (vpravo) na dobové kabinetce v uniformě kadeta důstojnické školy ve Vídni

maminka s Egonovou sestrou Idou